fieret ſalua oīs caro. Modo lectuȝ eſt: de
dieb⁹ tribulationū. Quaſi eni vn⁹ hō ro-
gat deū: mēbra chriſti: corp⁹ chriſti: vbiqȝ
diffuſū: vn⁹ mēdic⁹: vn⁹ paup: qꝛ ⁊ ille pau
per: qui diues paup factus eſt: de quo ait
Apl's: Cū diues eſſet: paup fact⁹ ē: vt ipi⁹
pauptate vos ditaremi: veros paupes di
tat: falſos diuites paupat. Clamat ad euȝ
a finib⁹ terre: ad te clamaui: cū tederet ani
mā meā. Veniēt dies tribulationū: et ma-
loꝝ tribulatiōeſ veniēt ſicut dic̄ ſcriptura:
et quātū accedūt dies: augent tribulatio-
nes. Nemo ſibi ꝓmittat: qd̄ euāgeliū non
ꝓmittit. Fratres mei obſecro vos: attendi
te ſcripturas nr̄as: ſi aliq̄d fefellerūt: ſi ali-
quid dixerūt. ⁊ aliter accidit q̄ꝫ dixerīt: Ne
ceſſe eſt vt vſqꝫ i finē ſic fiāt oīa quēadmo-
dū dixerūt. Nō nobis ꝓmittunt ſcripture
noſtre in hoc ſeclo: niſi tribulatiōes: p̄ſſu-
ras: anguſtias: augmēta doloꝝ: abūdātiā
tēptationuȝ. Ad iſta nos p̄cipue parem⁹:
ne imparati deficiam⁹: Ve pregnantib⁹: ⁊
mām̄antib⁹: mō audiſtiſ. Pregnātes ſunt
qui ſpe intumeſcūt: mām̄ātes aūt: id eſt la
ctātes q̄ iā adepti ſūt qd̄ ꝯcupierāt. Eteni
mulier in ſpe p̄gnans tumet filij: nōdū vi-
det filiū: que aūt lactat amplectit̄ qd̄ ſpera-
bat. Ergo ſimilitudinē (vbi gr̄a) ponam⁹.
Bona eſt iſta villa vicini: O ſi mea eſſet:
adiungerē illā ⁊ facerē de iſto fundo ⁊ de
illo vnitatē. Amat ⁊ auaritia vnitateȝ: qd̄
amat bonum eſt: ſed vbi amādū ſit neſcit.
Ecce ꝯcupiuit villā ꝓximi: ſed iſte ꝓxim⁹
diues ē: nō indigēs: hn̄s honorē: hn̄s etiā
potentiā: a cui⁹ forte etiā potentia tibi me
tuendū ſit: nō de illi⁹ fundo aliq̄d ſperādū.
Nihil ſperās nō ꝯcepit: non eſt pregnans
anima. Si vo iuxta vicin⁹ ſit paup: q̄ vel i
neceſſitate poſit⁹ eſt vt poſſit vēdere: vel p̄
mi pōt vt cogat̄ vēdere: inijcit̄ ocul⁹: ſpat̄
villa: imp̄gnata ē aīa: ſperat ſe poſſe adipi
ſci villulā et poſſeſſionē vicini paupis. Et
cū patit̄ iſte paup nc̄citatē: veit ad ditiorē
vicinū ſuū: cui forte obſequi ſolet: cui de-
deferre: cui veniēti aſſurgere: quē inclina-
to capite ſalutare: da mihi rogo te: patior
neceſſitatē: vrgeor a creditore. Et ille: non
habeo mō in manib⁹: ſi velit vēdere habe-
ret. Agnoſcim⁹ hoc. Fuerīt in nobis: iā nō
ſint in nobis. Nōne heſterno vixim⁹: et ho
die viuim⁹: Eſt corrigēdi locus: nōdū fa-
cta eſt illa diſiūctio: alioꝝ ad dexterā: alio
ruȝ ad ſiniſtrā. Nōdū apud inferos ſum⁹:
vbi diues ille fuit: ſitiēs ⁊ ſtillā deſiderās.

Audiam⁹ cū viuim⁹: corrigamur: nō ſpe-
remus res alienas: ⁊ ipregnati tumeam⁹:
nec ꝑueniam⁹ ad illas: ⁊ eas adipiſcendo
tanqꝫ filios oſculemur. Ve eni pregnanti-
bus ⁊ mām̄ātib⁹ in illis diebus. Mutādū
eſt cor: leuandū eſt cor: nō h̄ habitādū cor
de. Hec mala regio ē. Sufficiat qd̄ adhuc
carne hic eſſe neceſſe eſt: qd̄ nō eſt neceſſe
nō fiat: ſufficiat diei malicia ſua: ſurſū cor-
da habeam⁹. Si reſurrexiſtis cū chriſto di
cit fidelibus: corp⁹ et ſanguinē dn̄i accipi-
entib⁹ dic̄: Si reſurrexiſtis cū chriſto: q̄ ſur-
ſum ſunt ſapite: vbi chriſt⁹ eſt i dextera dei
ſedēſ: que ſurſū ſūt q̄rite nō que ſup terrā.
Mortui eni eſtis: ⁊ vita veſtra abſcōdita
eſt cū chriſto i deo. Nō eni apparet qd̄ vo
bis ꝓmiſſū eſt: ⁊ iā paratū eſt: ſed nō vide
tis. Imp̄gnari vis: hinc imp̄gnare: ipſa ſit
ſpes tua: cert⁹ erit part⁹ tuus: nō erit abor
tiuus: nō t̄palis: amplecteris qd̄ pepereris
ieternū. Sic eni p Eſaiā dicit̄: Cōcepim⁹
⁊ parturiuim⁹ ſpiritū ſalutis. Ergo retro ē
⁊ nō dat̄ mō: ſed dabitur. Quāta data ſūt
fratres mei: quis illa nūerat ſcd̄m ſcriptu-
ras: Ibi ſcriptū eſt de eccl'ia: ⁊ videt̄ quia
eſt. Ibi ſcriptū eſt de idolis: qꝛ non erūt: ⁊
videt̄ qꝛ nō ſunt. Ibi ſcriptū eſt qꝛ ꝑdituri
erāt iudei regnū: ⁊ videt̄. Ibi ſcriptū eſt de
hereticis: qꝛ futuri erant ⁊ videt̄. Ibi ſcri-
ptū ē ⁊ de die iudicij: Ibi ſc̄ptū eſt ⁊ de pre
mio bonorū ⁊ de pena maloꝝ. In omnib⁹
deū fidelē iuenim⁹: in vltimo deficiet ⁊ fal
let. Dn̄s curā hēbit mei. Adiutor me⁹ ⁊ ꝓ
tector meus tu es: deus meus ne tardaue-
riſ. Niſi minorarent̄ dies illi: nulla caro ꝑ-
duraret: ſed ꝓpter electos breuiabūt̄. Di
es illi erūt tribulatiōis: ſed nō tam lōgi q̄ꝫ
ſperant̄. Cito illi trāſibūt: reges veniēs nō
trāſibit: q̄ꝫq̄ꝫ longū fieri debuit maluȝ pro
infinito bono.

Explicit Tractatus de pſ̄. XXXIX
Incipit Tractatus de pſ̄. XL

Prefatio.

Quoniā ſolēnis dies martyrū illu-
xit: ꝓpter gloriam paſſiōis chriſti
imꝑatoris martyꝝ: q̄ ſibi nō pepcit militib⁹
imperans pugnā: ſed prior pugnauit: pri-
or vicit: vt pugnantes exemplo ſuo hor-
taretur: ⁊ maieſtate ſua adiuuaret: ⁊ ꝓmiſ-
ſione coronaret: audiam⁹ aliq̄d in iſto pſal
mo qd̄ ptineat ad eius paſſionē. Cōmēda-
mus aūt ſepi⁹ nec nos piget iterare quod
vobis vtile eſt retinere: dn̄m noſtrū Ieſuȝ
chriſtū: plerūqꝫ loqui ex ſe: id eſt ex ꝑſona

ſua qđ eſt caput noſtrũ : plerũq; ex pſona
corpis ſui qđ ſum⁹ nos ⁊ eccl'ia ei⁹: ſ; ita q̃ſi
ex vni⁹ hoïs oꝛe ſonare verba: vt intelliga
m⁹ caput et corpus in vnitate integritatis
cõſiſtere: nec ſeparari abinuicẽ tãq; cõiu-
giũ illđ: đ q̃ dictũ ẽ: Erũt duo i carne vna.
Si g̃ agn̄ſcim⁹ duos in carne vna: agn̄ſcam⁹
duos i voce vna: pmo qđ legenti rñdẽtes
cãtauim⁹: quãq; đ medio pſalmi ſit: hic tñ
ſmõis ducam⁹ exoꝛdiũ. Inimici mei di
xerũt mala mihi: qñ morieť et peri
bit nomẽ eius. Perſona ẽ hec dñi no-
ſtri Jeſu chꝛiſti: ſed videte ſi nõ ibi intelli-
gũť et mẽbꝛa. Dictũ eſt ⁊ hoc cũ ipſe dñs
noſter hic in terra in carne ãbularet. Cum
eni viderẽt multitudinẽ ſequi auctoꝛitatez
eius: et diuinitatẽ et maieſtatez miraculis
pñtatã: cũ hũc viderẽt iudei: đ quib⁹ ipſe
dñs ſilitudinẽ poſuit q: dixerũt: h̄ ẽ heres
venite occidam⁹ eũ ⁊ noſtra erit hereditaſ:
dixerũt apđ ſemetipos: id eſt inter ſe: vnđ
põtificꝭ illi⁹ Caiphe vox ẽ: videtis qđ tur-
ba multa eũ ſeq̄ť: ⁊ ſeclm poſt illũ abijt: ſi
dimiſerimus eũ viuere: venient romani et
tollẽt nobis et locũ ⁊ gentẽ: expedit vt vn⁹
moriať hõ q̃; tota gẽs pereat. Euãgeliſta
aũt vba neſciẽtis q̄d diceret: expoſuit nob
⁊ ait: Hoc aũt nõ a ſe dixit: ſed cũ eſſet põ
tifex pphetauit: q: optebat eũ moꝛi p po-
pulo ⁊ gente. Tñ illi cũ viderẽt populum
poſt illũ ire dixerũt: qñ morieť ⁊ pibit no-
mẽ eiuſ: id cũ occiderim⁹ eũ: iã nomẽ eius
nõ erit in terra: nec ſeducet aliquos moꝛtu
us. Sz ip̃a ei⁹ interfectiõe intelligẽt hoïes
q: hoïez ſeq̄bãť: q: ñ erat i eo ſpes ſalutꝭ: ⁊
deſerẽt nomẽ ei⁹ ⁊ ñ erit. Moꝛtu⁹ ẽ ⁊ ñ pe-
rijt nomẽ ei⁹ ſ; ſemiatũ ẽ nomẽ ei⁹. Moꝛtu
um ẽ: ſ; g̃nũ fuit q̃ moꝛtificato ſegeſ ꝯtinuo
exurgeret. Gloꝛificato g̃ dño noſtro Jeſu
chꝛiſto: ceperũt mltomagis: multoq; nũe-
roſius credere in illũ: ⁊ ceperũt mẽbꝛa eiuſ
audire qđ caput audiebat. Iã g̃ dño nr̃o
Jeſu chꝛiſto in celo ꝯſtituto: ⁊ ip̃o in nobiſ
in terra laboꝛãte: dixerũt adhuc iimici ei⁹:
qñ morieť ⁊ pibit nomẽ ei⁹. Hic eñ pſecu
tiões diabol⁹ in eccl'ia ꝯcitauit ad pdẽdũ
nomen chꝛiſti: niſi foꝛte putatis frẽs q: illi
pagani qñ ſeuiebãt in chꝛiſtianos: nõ h̄ ſi-
bi dicebãt delere nomẽ chꝛiſti de terra: vt
moꝛereť iterũ chꝛiſt⁹: nõ in capite ſed i coꝛ-
poꝛe ſuo: Occiſi ſũt ⁊ martyres ad mltipli
candã eccl'iam: valuit ſanct⁹ ſanguis effu-
ſus ſemiatiõe: acceſſit ⁊ moꝛs martyrũ: p̃-
cioſa i ꝯſpectu dñi moꝛs iuſtoꝝ ei⁹: Mul-
tiplicati ſũt magis magiſq; chꝛiſtiani: ⁊ nõ
eſt impletũ qđ dixerũt inimici: qñ morieť ⁊
pibit nomẽ ei⁹. Adhuc ⁊ mõ diciť. Sedẽt
pagani ⁊ cõputãt ſibi ãnos: audiũt fanati
cos ſuos dicẽtes: aliqñ chꝛiſtiani nõ erũt:
⁊ idola illa coli habẽt: queãdmodũ antea
colebanť. Adhuc dicũt: qñ morieť ⁊ pibit
nomẽ ei⁹. Bis victi vel tertio ſapite. Moꝛ
tu⁹ ẽ chꝛiſt⁹: nõ perijt nomẽ ei⁹: moꝛtui ſũt
martyres: mltiplicata eſt magis eccl'ia: cre
ſcit p oẽs gẽtes nomẽ chꝛiſti. Qui đ moꝛte
ſua ⁊ đ reſurrectiõe ſua p̃dixit: q̃ đ moꝛtib⁹
ſctõꝝ martyꝝ ⁊ đ coꝛona p̃dixit: ip̃e ⁊ đ ec
cleſia ſua futura p̃dixit. Si verũ dixit bis:
tertio mentit⁹ eſt? Vanũ ẽ g̃ qđ creditis ꝯ
illum: meli⁹ eſt vt credatis in illũ: vt intelli
gatis ſup egenũ ⁊ paupez: qm̃ paup fact⁹
eſt cũ diues eſſet: vt ipſius inq̄t pauptate
vos ditaremini. Nũc aũt q: paup fact⁹ eſt
ꝯtemniť ⁊ diciť: Hõ erat. quid erat? Moꝛ
tuus eſt: crucifixus eſt. Hoïem colitiſ: i ho
minẽ ſpem habetis: moꝛtuũ adoꝛatis. Fal
leris: intellige ſup egenũ ⁊ paupem: vt i il-
lius pauptate diues efficiaris. Quid eſt i-
telligere ſup egenũ ⁊ paupez? Ut ip̃m chꝛi
ſtũ egenũ ⁊ paupem accipias: dicẽtem in
alio pſalmo: Ego aũt egen⁹ ⁊ pauper ſum
dñs curã habet mei. Quid ẽ intelligere ſu
per egenũ ⁊ paupem? Quia ſemetip̃m exi
naniuit foꝛmã ſerui accipiẽs i ſimilitudinẽ
hoïm factus: ⁊ habitu iuẽt⁹ vt hõ. Diues
apud patrẽ: ⁊ paup apud nos. Diues i ce
lo: paup in terra: Diues deus: paup hõ.
Hoc te g̃ turbat: qđ hoïem vides: qđ car-
nẽ intueris: qđ moꝛtẽ reſpicis: qđ crucẽ ir-
rides: hoc te turbat: intellige ſup egenuz ⁊
paupez. Quid eſt hoc? Intellige q: vbi ti-
bi expoſita eſt infirmitas: ibi latet diuitas.
Diues: q: ſic eſt. Paup: q: tu ſic eras. Sz
tñ pauptas ipſius: diuitie nr̃e ſunt. Quõ
ſtultũ ip̃i⁹: ſapiẽtia nr̃a ẽ: Quõ infirmitas
ipſius: foꝛtitudo nr̃a eſt. Quõ moꝛtalitas
ipſius: imoꝛtalitas nr̃a eſt. Qui ſit pauper
attẽde? Nõ eũ ex alioꝝ pauptate metiarꝭ.
Implere vẽit paupeſ: q̃ paup effectus eſt.
Propterea aperi ſinũ fidei: ſuſcipe paup-
em: ne paup remaneas.

Expoſitio pſalmi.

Beat⁹ qui intelligit ſup ege-
nuz et paupem: in die mala
liberabit eũ dñs. Veniet euz
dies mala. Velis nolis: veniet. Dies iudi
cij aderit: mala dies: ſi nõ intellexeris ſup
egenũ ⁊ paupem. Qđ eni mõ nõ vis cre-

dere:manifeſtū erit in fine. Sed nō fugies
cū fuerit manifeſtū:qꝛ nō credis:cū eſt oc/
cultū. Inuitaris vt qđ non vides credas:
ne cū videris:erubeſcaſ. Intellige ergo ſu
per egenū ⁊ paupe3:id eſt ſuꝑ chriſtū. In/
tellige in eo occultas diuitiaſ:quē paupe3
vides. In eo ſunt eñ oēs theſauri ſapien/
tie ⁊ ſciētie abſcōditi. Hinc eñ te i die ma/
la liberabit ex eo qđ deꝰ eſt. Ex eo aūt qđ
homo eſt:⁊ illud qđ i illo hūanū erat reſu/
ſcitabit te:⁊ in melius ↄuertet:in celū leua
bit. Ille aūt qui deus eſt:qui vnā ꝑſonam
habere in hoīe ⁊ cū hoīe voluit:nec decre
ſcere nec creſcere potuit:nec mori nec re/
ſurgere. Mortuꝰ eſt ex infirmitate homīs:
ceterū deus nō moriꝛ: Nā qđ verbum dei
nō moriꝛ ne mireriſ:qñ nō moriꝛ aīa i mar
tyre. Modo nō audiebamꝰ ipm dñm di/
cētē: Nolite timere eos q̇ corpus occidūt:
animā aūt nō poſſūt occidere: Ergo mori
entibꝰ martyribꝰ aīe martyrū mortue non
ſūt:⁊ moriēte chriſto moriturū erat verbū:
Utiq3 verbū dei mlto ampliꝰ eſt q̄3 aīa ho
minis: qꝛ aīa hoīs facta eſt a deo. Et ſi fa/
cta eſt a deo:ꝑ verbū facta eſt:qꝛ omnia ꝑ
ipſum facta ſūt. Ergo nec moriꝛ verbū:cū
nō moriaꝛ aīa facta ꝑ verbū. S3 quō recte
dicimꝰ:mortuꝰ eſt homo ⁊ ſi caro ipſiꝰ mo/
riatur:ſic recte dicimꝰ mortuꝰ eſt chriſtus:
⁊ ſi diuinitas eiuſ nō moriaꝛ. Mortuꝰ vñ:
Quia egenꝰ ⁊ pauꝑ. Nō te ꝯſtringat morſ
ipſius:⁊ auertat te a cōtuenda diuinitate:
Beatꝰ qui intelligit ſuꝑ egenū ⁊ paupem.
Reſpice ⁊ paupes:egētes:eſuriētes:⁊ ſiti
entes: peregrinantes: nudos:egrotos: in
carcere conſtitutos: Intellige ſuper talem
paupem:quia et ſi ſuper talem pauperem
intelligis:ſuꝑ illū intelligis qui dixit: eſuri
ui:ſitiui:nudus:ꝑegrinus:eger:in carcere
fui:ita in die maligna eruet te dñs. Et vi
de beatitudinē tuā: **Dñs conſeruet
eum.** Propheta bñ optat homi intelligē
ti ſuꝑ egenū ⁊ paupem. Iſta optatio ꝓmiſ
ſio eſt:ſecuri expectāt qui hoc agunt: Do/
minꝰ ↄſeruet eū. **Et viuificet eū.** Quid
eſt:conſeruet eum ⁊ viuificet eu3: Quo ꝑ/
tinet viuificet eum: Ad futuram vitā: Ui/
uificaꝛ enim qui mortuus erat. Nunquid
aūt pōt mortuꝰ intelligere ſuꝑ egenū ⁊ pau
perem. Sed viuificationē nobis illā ꝓmit
tit de qua dic̄ Aplꝰs: Corpꝰ quidē mortu/
um ꝓpter peccatū:ſpūs aūt vita eſt ꝓpꝛ iu
ſticiā. Si aūt qui ſuſcitauit chriſtū a mor/
tuis:habitat in vobis q̇ ſuſcitauit chriſtū a
mortuis:viuificabit:⁊ mortalia corꝑa vr̄a
ꝓpter inhabitātē ſpiritū eiꝰ in vobis. Hec
eſt ergo viuificatio q̇ ꝓmittiꝛ intelligēti ſu/
per egenū ⁊ paupem. Sed qꝛ dicit Aplꝰs
ad Timotheū. Promiſſionē habēs vite ꝑ
ſentis ⁊ future:ne putarēt illi qui intelligūt
ſuꝑ egenū ⁊ paupem:recipiēdos quidem
ſe eſſe in celū: ſed negligi in terra:⁊ nō ſpe/
rarent niſi qđ futuꝝ eſt in eternū:qđ aūt ad
preſens eſt putarēt deū nō curare in ſanctꝭ
⁊ fidelibus ſuis:at vbi dixit qđ maxie ex/
pectare debemꝰ:dñs ↄſeruet eū ⁊ viuificet
eum:reſpexit ad iſtā vitam. **Et beatum**
inquit:**faciat eum in terra:** Erige ergo
oculos in hec ꝓmiſſa chriſtiana fide:nō te
deſerit deus in terra:⁊ aliq̇d ꝓmittit i celo.
Multi eñ mali chriſtiani iſpectatores ephi
meridaꝝ:⁊ inq̇ſitores atq3 obſuatores tē/
porū ⁊ dierū:cum ceperint ibi obiurgari a
nobis:vel a quibuſda3 bonis melioribꝰ q3
chriſtianiſ:q̄re iſta faciūt:reſpōdēt: Hec ꝓ
pter tp̄s hoc neceſſaria ſunt:chriſtiani aūt
ſumꝰ ꝓpter vitā eťnā. Propťea in chriſtū
credimꝰ vt det nob̄ vitā eťnā. nā vita iſta tē
poralis in qua verſamur ad curā ipius nō
ꝑtinet: Relinquiꝛ vt h̄ breuiter dicāt:vt ꝓ
pter vitā eternā deus:et ꝓpter vitā ꝑſen/
tem diabolꝰ colaꝛ. Reſpōdet illis ipe chri
ſtus: Nō poteſtꝭ duobꝰ dñis ſeruire:⁊ ali/
um colis ꝓpter id quod expectas in celo:⁊
aliu3 colis propter id qđ expectas i terra:
quanto meliꝰ vnū colis q̇ fecit celū ⁊ terrā:
Qui curauit vt eſſet terra:imaginē ſuā nō
negligit in terra. Ergo ↄſeruet eū dñs ⁊ vi
uificet eū intelligētē ſuꝑ egenū ⁊ paupem:
Inſuꝑ q̄3uis in eternū viuificet:beatū faci
et eū in terra. **Et nō tradat eū in ma/
nus† inimici eius.** Inimicꝰ ille diabo/
lus eſt. Nemo attendat inimicū ſuū homi
nem:qñ audit verba iſta. Iam forte de vi/
cino ſuo cogitabat:de illo qui cū illo litem
in foro habebat:de illo qui illi vult aufer/
re poſſeſſionem:qui illum vult premere vt
vendat illi domum ſuam: Nolite iſta cogi
tare: ſed illum inimicū cogitate:de quo di
cit ipe dominꝰ: Inimicus homo hoc fecit.
Ipſe eſt enim qui ſuggerit vt ꝓpter res ter
renas colatur:quia nō poteſt euertere no/
men chriſtianū inimicus iſte. Uidet eñ ſe
victum fama ⁊ laudibus chriſti. Uidet in
eo quod occidit martyres chriſti:illos co/
ronatos:⁊ ſe triūphatum. Et cepit nō poſ/
ſe hoc ꝑſuadere hominibus:quod nihil
ſit chriſtus. Et quia vituperando chriſtu3

Alia lra.
† inimicoꝝ.

iam difficile decipit: laudādo chriſtum co
natur decipe. Antea quid dicebat? Quē
colitis? Iudeum mortuū: crucifixū: nulli⁹
momēti hominē: qui non potuit a ſe mortē
depellere? Ubi ī noīe ei⁹ vidit currere ge-
nus humanū: vidit q̄ in noīe crucifixi tē-
pla ſubuertūt: idola frangūt: ſacrificia ex-
tinguūt: ꝛ hec oīa p̄dicta in pphetīs attēdū
tur: ab hoīb⁹ admiratiōe ſtupētib⁹ ꝛ clau-
dentib⁹ iā cor aduerſus vituperationē chri-
ſti: induit ſe laudibus chriſti: ꝛ cepit a fide
alio mō defrere. Magna lex ē chriſtiana:
potens lex illa diuina ineffabilis: ſed q̄s il-
lam implet? Implet hoc in noīe ſaluatoris
nr̄i: cōculcāns leonē ꝛ draconē. Apte re-
prehēdēdo fremebat leo: aſtute laudando
inſidiat draco. Veniāt ad fidē q̄ dubitāt:
nō dicāt q̄s hoc īplet: Si de virib⁹ ſuis p̄ſu
mūt nō īplebūt. Preſumēdo d̄ gr̄a dei cre
dāt: p̄ſumēdo veniāt: adiuuādi veniāt nō
iudicādi. Viuūt oēs fideles ī noīe chriſti:
quiſq; p gradu ſuo implēs p̄cepta chriſti:
ſiue ꝯiuges: ſiue celibes ꝛ virgines. Viuūt
quātū donat dn̄s eis viuere: neq; de ſuis
viribus preſumunt ſed nouerunt ſe in illo
debere gl̄iari. Quid enim habes qd̄ nō ac
cepiſti? Si aūt accepiſti q̄d gloriaris quaſi
nō acceperis? Noli dicere mihi: quis illō
implet? Ille in me implet qui venit diues
ad pauperem: pauper quidem ad pauperem:
ſed plen⁹ ad inanē: Hec cogitās q̄ intelli
git ſup egenū ꝛ pauperē: ꝛ nō aſpernat pau
pertatē chriſti: intelligat diuitias chriſti: fit
beat⁹ in terra: ꝛ nō tradet ī man⁹ inimici ſui
volētis ei pſuadere vt de⁹ nō colat niſi p-
pter celeſtia: diabol⁹ colat ppter terrena.
Nō tradat eū ī man⁹ inimici ei⁹. **Dn̄s
opē ferat illi**: Sed vbi? Forte in celo: for-
te in vita eterna: vt reſtet colēdus diabol⁹
ppter inopiā terrenaꝝ: ppter neceſſitates
h⁹ vite. Abſit. Promiſſionē habes vite p̄-
ſentis ꝛ future: ille ad te venit ī terrā p quē
factū eſt celū ꝛ terra. Deniq; attēde q̄d di-
cat: dn̄s opē ferat illi. **Sup lectū dolo-
ris eius**: Lectus doloris īfirmitates car
nis. Ne dicas nō poſſum tenere ꝛ portare
ꝛ frenare carnē meā: adiuuaris vt poſſis.
Dn̄s opē ferat tibi ſup lectuꝫ doloris tui.
Portabat te lectus: nō tu portabas lectū:
ſed paraliticus int⁹ eras: adeſt q̄ dicat tibi:
tolle grabatū tuū ꝛ vade in domū tuā. Do
min⁹ opē ferat illi ſup lectū doloris ei⁹. Et
ad ipm dn̄m ꝯuertit ſe: tanq̄ q̄reret. Qua
re ergo cū opē ferat nobis de⁹: tāta mala pa

timur in iſta vita: tāta ſcādala: tātos labo-
res: tantā inq̄etudinē carnis ꝛ ſeculi? Con
uertit ſe ad deū: ꝛ tanq̄ ꝯſiliū medicīe eius
nobis exponēs. †**Totū ſtratū ei⁹**: inq̄t: Alia lr̄a. † Uniuerſū.
†**vertiſti in infirmitate eius**. Quid † verſaſti.
eſt totū ſtratū eius vertiſti ī infirmitate ei⁹?
Per ſtratū intelligit aliq̄d terrenū. Oīs aīa
infirma in hac vita querit ſibi aliq̄d terre-
num vbi req̄eſcat: qm̄ intentionē laboris ꝛ
mētis extētē in deū difficile pōt ꝑpetuo to-
lerare: aliq̄d ſibi in terra cōquirit vbi req̄-
eſcat: ꝛ quodāmō pauſatiōe quadā recū-
bat: veluti ſunt iſta que diligūt ꝛ inocētes.
Neq; eñ de cupiditatib⁹ maloꝝ nunc lo-
quēdū eſt: quia mlti acquieſcūt in theatris:
multi acq̄eſcunt in circo: ī amphitheatro:
multi acquieſcūt in alea: multi in luxuria
popinaꝝ: multi in libidine adulterioꝝ: mul
ti in violentijs rapinaꝝ: multi in dolo ꝛ in
ſidijs fraudiū: Acq̄eſcunt in his oīb⁹ ho-
mines. Quid eſt acquieſcūt? Delectant il
lic. Sed remoueam⁹ hec oīa: ꝛ ad inocētem
hoīeꝫ veniam⁹. Acquieſcit ī domo ſua: in
familia ſua: in cōiuge: in filijs: in paupertate
in p̄diolo ſuo: in nouella manib⁹ ſuis cōſi-
ta in edificio aliquo ſuo ſtudio fabricato.
Acquieſcūt inocētes in his: ſed tamē de⁹
volēs nos amorē nō habere niſi vite eter-
ne: ꝛ iſtis velut inocentib⁹ delectationib⁹
miſcet amaritudies: vt ꝛ his patiamur tri
bulationes: ꝛ vniuerſum ſtratū nr̄m v̇tat ī
infirmitate nr̄a. Uniuerſuꝫ ſtratū eius ver
tiſti in infirmitate eius. Nō hoc cōquerat
q̄ſi in his q̄ inocenter habꝫ: patit aliq̄s tri-
bulationes: Docet amare meliora p ama
ritudinē inferioꝝ: ne viator tendēs ad pa-
triam: ſtabulū amet p domo ſua. Uniuer
ſum ſtratū eius vertiſti in infirmitate eius.
Sed quare iſte? Quia flagellat omnē filiuꝫ
quē recipit. Quare iſta? Quia peccāti ho
mini dictū eſt: In labore vult⁹ tui edes pa
nē tuū. Ergo q̄ correptiōes iſtas in quib⁹
vniuerſum ſtratū nr̄m vertit in infirmitate
noſtra: agnoſcere debet homo ppter pctā
ſe pati: cōuertat ſe ꝛ dicat qd̄ ſeq̄t. **Ego
dixi dn̄e miſerere mei: ſana animā
meā q̄ peccaui tibi**. O dn̄e in tribula
tionib⁹ meis me exerces: flagellādū iudi-
cas oēꝫ filiū quē recepturus es: q̄ nec vnico
pepciſti. Ille quidē ſine pctō flagellat⁹ ē:
Ego aūt dico: miſerere mei: ſana aīaꝫ meā
q̄ peccaui tibi. Si ſectus eſt qui putredi-
nē nō habebat: ſi medicina ipa nr̄a ignem
medicinalē nō reſpuit: patienter ferre debe

mus vrentē medicū ⁊ ſecantē: id eſt oībus
tribulationib⁹ nos excercentē ⁊ a pctō ſa-
nātem. Plane cōmittam⁹ nos medici ma
nui: nō eñ errat vt ſanū ꝑ putre ſecet. No-
uit qđ inſpicit: nouit vitiū q2 ipſe fecͨ natu-
ram: qđ ipe nō ꝯdidit qđ de noſtra cupidi
tate acceſſit diſcernit: Scit ſe ſano homini
ꝓceptū dediſſe: ne languorē incurreret: di
xiſſe in paradiſo: hoc māduca: ⁊ hoc noli.
Nō audiuit ſanus medici ꝓceptum: vt nō
caderet: audiat vł egrotus vt ſurgat: Ego
dixi dñe miſerere mei: ſana aīam meaȝ: q2
peccaui tibi. In factł meis: in peccatis me
is nō accuſo fortunā: nō dico hoc mihi fe-
cit fatū: non dico: adulterū me fecit venus
⁊ latronē me fecit mars: ⁊ auarꝫ me fecit ſa
turn⁹: Ego dixi dñe miſerere mei: ſana ani
mā meā: q2 peccaui tibi. Nunq̄d hoc chri-
ſtus? Nūq̄d hoc caput illud nrm ſine pec-
cato? Nūq̄d ille qui ea q̄ nō rapuit exolue-
bat? Nūq̄d ille ſolus ī mortuis liber? Liber
eñ ī mortuis: q2 ſine pctō: q2 oīs q̄ facͨ pec
catū ſeru⁹ ē pctī. Nūq̄d ergo ipſe: imo ipſe
ex membris ſuis: q2 vox mēbroꝝ ipſi⁹ vox
ipī⁹: q2 ⁊ vox capitis nrī vox noſtra? In il-
lo eni eram⁹: qñ dicͨ: Triſtis eſt aīa mea vſ
q3 ad mortē. Nō eñ timebat mori: qui ve-
nerat mori: aut recuſabat mori: qui pote-
ſtatem habebat aīam ſuā ponēdi: ⁊ pote-
ſtatem habebat iterū ſumēdi eā. ſed loque
banť mēbra in capite: ⁊ loq̄batur caput ꝑ
mēbriſ: In illo ergo vocē nrām inuenim⁹:
ſana aīaȝ meā qm̄ peccaui tibi. In illo eñ
eram⁹ cū dixit: deus meus deus me⁹ vt q̄d
me dereliquiſti? In ipo eñ pſalmo vbiq̄ ca
pite hic verſus eſt: ꝯſeq̄nter dicitͬ: verba de
lictoꝝ meoꝝ. Quoꝝ delictoruȝ in illo: niſi
q2 vetus homo noſter ſimł crucifix⁹ eſt cū
illo: vt euacuareť corp⁹ peccati: ⁊ vltra nō
ſeruiamus pctō? Ad illū ⁊ in illo dicamuſ:
Ego dixi dñe miſerere mei ſana aīam meā
quia peccaui tibi. **Inimici mei dixe
runt mala mihi: qñ morieť ⁊ ꝑibit
nomē eius?** Iam iſta dixim⁹: ⁊ hic cepi
nus: vt ⁊ alia dicam⁹. Nō opus eſt itera-
re: quod tam recēti ſermone ipreſſū eſt au- Alia lra.
ribus ⁊ cordib⁹ veſtris. **Et †ingredie- † egredie-
bāť vt †videret:** Qđ paſſ⁹ ē chriſt⁹: pa- batur
tiť eccłia: qđ paſſuȝ eſt caput patiunť ⁊ mē † vt videret
bra. Nūq̄d eñ ſu⁹ ē maior dño ſuo: aut di
ſcipulus ſup magiſtrū: Si me inq̄t ꝑſecuti
ſunt ⁊ vos ꝑſequeť. Si patrēfamilias be-
elzebub vocauerūt: quātomagis domeſti
cos eius. Ingrediebāť vt viderēt. Iudas
ille ad caput noſtrū erat: ad caput noſtrū
ingrediebať vt videret: id eſt vt exploraret
vt nō haberet qđ crederet: ſed vt iueniret
quod proderet. Ecce īgrediebať ille vt vi
deret: ⁊ hoc exemplū in capite nrō ꝓpoſi-
tum eſt: Quid illa mēbra poſt aſſumptio-
nem capitis noſtri? Nōne dicit Apłs pau
lus ꝓpter ſbintroductos falſos fratres: q̄
ſubintroierūt ꝑſcultare libertatem nrām?
Ergo ⁊ iſti ingrediebanť vt viderēt. Sunt
eni hypocrite ſimulatores mali: adiūgēteſ
ſe ficta caritate: captantes oēs motus: oīa
verba ſanctoꝝ: in omnib⁹ laq̄os inquiren
tes. Et quid illis fit? Uidete quid ſequiť. Alia lra.
Uana †locutū eſt cor †eoꝝ. Id eſt lo- † loq̄bať
quunť quaſi ficta dilectione. Uanū eſt qđ † eius
loquunť: verū nō eſt: ſolidū non eſt. Et q2
captāt vñ inueniāt accuſationē: quid ait: Alia lra.
†Cōgregauerūt iniquitatem ſibi. † Cōgregau[it]
Parātes enim calūnias inimici: quaſi ma
gni ſibi videnť: q2 hñt qđ accuſent. Sibi
cōgregauerūt iniquitatē. Sibi inq̄t nō mi
hi. Quō iudas ſibi nō chriſto: ſic ⁊ ſimula
tores eccleſie ſibi nō nob: q2 de illis ⁊ alibi
dicitͬ: ⁊ mētita eſt iniq̄tas ſibi. Cōgregaue
runt iniquitatē ſibi: ⁊ quia intrauerūt vt vi Alia lra.
derēt. **†Egrediebanť foras: ⁊ †loq̄ † egrediebať
bātur:** Ille qui intrauit vt videret: egre- † loquebatur
diebať foras ⁊ loquebať. Utinā int⁹ eſſet ⁊
vera loquereť: nō exiret foras vbi falſa lo-
quiť. Traditor eſt ⁊ ꝑſecutor eſt: egreſſus
foras loquiť. Si ad mēbra chriſti ꝑtines:
veni introeas ad caput. Tolera zizania ſi
triticū es: tolera paleam ſi frumentum es:
tolera piſces malos intra retia ſi piſcł bo-
nus es. Quare ante tpſ vētilationis auo-
laſti? Quare añ tpſ meſſis etiā frumta era
dicaſti tecū? Quare anteq3 ad lit⁹ venires
retia dirupiſti. Egrediebanť foraſ ⁊ loque
bātur. **In idipm.** **Aduerſū me ſu-
ſurrabāt oēs inimici mei:** Aduerſuȝ
me oēs in idipm: q̄nto meli⁹ mecū ī idipm
Quid ē aduerſū me ī idipm? Uno ꝯſilio:
vna ꝯſpiratione. Chriſt⁹ ergo loquiť eis:
ꝯſenſiſtiſ aduerſū me: ꝯſentite mihi. Quid
aduerſuȝ me: quare nō mecum? Idipm ſi
ſemꝑ haberetis: nō vos in ſciſmata diui-
deritis. Apłus eñ dicͨ: Obſecro vos frēs:
vt idipm dicatis oēs: ⁊ nō ſint in vob ſciſ-
mata. In idipm aduerſum me ſuſurrabāt
oēs inimici mei. **Aduerſū me cogita-
bant mala mihi.** Sibi poti⁹: q2 cōgre-
gauerūt iniq̄tatē ſibi. Sȝ ideo mihi: quia
ex aīo ſuo pēdēdi ſūt. Nō eni q2 nihil face

re potuerunt: nihil facere voluerunt. Naz
et diacbolus chriſtum extinguere concu-
piuit: et Judas chriſtum occidere volu-
it. Occiſo aũt chriſto ⁊ reſurgẽte: nos viuifi
cati ſum⁹: diabolo aũt ⁊ iude merces male
volũtatis reddiꝫ: nõ nr̃e ſalutis. Nã vt no
ueritis ex aĩo queq̃ pẽdendũ ad retributi
onẽ vel p̃mij vel pene: inuenim⁹ hoĩes bo-
nũ dixiſſe cuidã: ⁊ tale bonũ q̃le nos opta
m⁹: ⁊ tñ maledicos appellatoſ: qñ a ceco il
lo quõdã iã illũinato: ⁊ corpe ⁊ corde ↄui
cebãꝫ iudei: vidẽtes corpore ⁊ corde ceci.
Ait illis idẽ iã vidẽs: Nunq̇d ⁊ vos diſci
puli ei⁹ vult⁹ eſſe? Et illi iq̇t euãgeliſta: ma
ledixerũt ei dicẽtes: tu ſis diſcipulus eiuſ.
Hoc nobis oĩb⁹ eueniat quod ille maledi
cendo dixerũt. Maledictio iſta appellata
eſt ex maliuolo errore dicentiũ: nõ ex aliq̃
malo verboꝝ. Quo aĩo dixerit: nõ qđ di-
xerit attẽdit: qui eos maledixiſſe narrauit:
Aduerſũ me cogitabãt mala mihi. Et que
mala chriſto: q̃ mala ĩ martyrib⁹? Oĩa ĩ bo
nũ vertit de⁹. **Verbũ iniquũ † diſpo**

Alia lr̃a. † ↄſtituerunt † aduerſũ

ſuerũt † aduerſus me: Quale verbũ in
iquũ? Jp̃m caput attẽde. Occidam⁹ eum:
⁊ nr̃a erit hereditas: Stulti quõ veſtra erit
hereditas: q꞉ occidiſtis eũ? Ecce ⁊ occidi
ſtis eũ: ⁊ vr̃a nõ erit hereditas. **Nũq̇d q̃
dormit nõ adijciet vt reſurgat.** Qñ
vos exultaſtis occidiſſe eũ: ille dormiuit.
Dicit eñ in alio pſalmo. Ego dormiui. Il
li ſeuierũt ⁊ occidere voluerũt: ego dormi
ui. Nã ſi noluiſſem: nõ dormiſſẽ. Ego dor
miui: q꞉ ptãtem habeo ponẽdi aĩam meã:
⁊ ptãtẽ habeo iterũ ſumẽdi eã. Ego dormi
ui ⁊ ſomnũ cepi: ⁊ exurrexi: Seuiãt ergo
iudei: terra tradaꝫ in man⁹ impij: caro per
mittaꝫ in manib⁹ pſequẽtiũ: ſuſpẽdãt in li-
gno: clauis trãſfigãt: lãcea pfodiãt: nũq̇d
qui dormit nõ adijciet vt reſurgat? Ut q̇d
dormiuit? Qua adam forma erat futuri: et
Adaz dormiuit: qñ de latere ei⁹ Eua facta
eſt. Adã in figura chriſti: Eua in figura ec
cleſie: vñ eſt appellata mater viuoruz. Qñ
fabricata ẽ Eua? Dũ dormiret Adã. Qñ
de latere chriſti ſacramẽta eccl'ie pfluxerũt?
Cũ dormiret in cruce. Nũq̇d q̃ dormit nõ
adijciet vt reſurgat? Et vñ dormiuit? Ex il
lo q̃ ingreſſus eſt vt videret: ⁊ ↄgregauit i-
iquitatẽ ſibi. **† Ecce eñ homo pacis
mee in † quẽ ſperaui: q̃ edebat pa-
nes meos † ampliauit ſup me † calca
neum.** Erexit ſup me pedẽ: ↄculcare me
voluit. Quis ẽ iſte hõ pacis ipſi⁹? Judas.

Alia lr̃a. † Etenim † quo. † magnificauit † ſupplãtatiõẽ.

Et ĩ illũ chriſtus ſpauit: q꞉ dixit: in quẽ ſpe
raui. Nõne illũ ab initio nouerat? Nonne
añq̃ naſcereꝫ futurũ ſciebat? Nõne oĩbus
diſcipulis ſuis dixerat: Ego vos duodeci
elegi: ⁊ vn⁹ ex vobis diabol⁹ ẽ? Quõ g̃ in
illũ ſperauit: niſi q꞉ in mẽbris ſuis ip̃e eſt:
⁊ qđ m̃lti fideles de iuda ſperauerũt: hoc in
ſe trãſfigurauit dñs. Qñ eñ videbãt iudã
multi qui crediderũt in chriſtũ ambulare
inꝫ duodecim ap̃los: ſperabãt in illũ aliq̇d
q꞉ talis erat q̃les ⁊ ceteri. Chriſt⁹ eñ q꞉ in
mẽbris ſuis erat hoc ſperãtib⁹: quõ in illis
eſt eſuriẽtib⁹ ⁊ ſitientib⁹: quõ dixit: eſuriui:
ſic dixit ſperaui. Proinde ſic hic illi dica-
m⁹: dñe quãdo ſperaſti: quõ illi dictũ eſt:
dñe qñ eſuriſti. quõ nobis ibi dixit: cum
vni ex minimis meis feciſtis mihi feciſtis: ſic
poteſt dicere: cum vnus ex minimis meis
ſperauit ego ſperaui. Jn quem ſperaui?
Homo pacis mee in quẽ ſperaui: qui ede
bat panes meos. Quomodo ip̃m oñdit ĩ
paſſione de iſt' v̇bis pphetie. Per buccel
lam illũ deſignauit: vt appareret de illo di-
ctũ: qui edebat panes meos. Rurſus qñ
venit vt traderet eũ: oſculũ illi dedit: vt ap
pareret de illo dictũ: hõ pacis mee. **Tu
aũt dñe miſerere mei:** Hoc ex forma
ſerui: hoc ex pſona inopis ⁊ paupis. Bea
tus eni q̃ itelligit ſup egenũ ⁊ paupez. Mi
ſerere mei. **Et reſuſcita me ⁊ † reddam
† illis.** Uidete qñ dictũ ẽ: iã factũ ẽ. Occi

Alia lr̃a. † retribuã † eis

derũt eni chriſtũ iudei ne pderẽt locũ. Jllo
occiſo pdiderũt locũ: eradicato regno di-
ſperſi ſunt. Suſcitat⁹ reddidit illis: reddi-
dit ad admonitionẽ nõdũ ad dãnationẽ.
Ciuitas eni illa ĩ q̃ fremuit pp̃ls tãq̃ leo ra
piẽs ⁊ rugienſ: exclamãs crucifige: crucifi
ge: eradicatis inde iudeis chriſtianos hꝫ:
a iudeo null'o ĩhabitaꝫ. Plãtata ẽ ibi eccl'ia
chriſti: vñ eradicate ſunt ſpine ſynagoge.
Pro inde vere ignis eoꝝ exarſit: ſic ignis ĩ
ſpinis: domin⁹ aũt tãq̃ lignuz viride erat.
Hoc ip̃e ait qñ plãgebãt q̇dã mulieres ve
luti moriturum chriſtum: Nolite flere ſu-
per me: ſed ſup vos ip̃as flete. ⁊ ſup filios
veſtros: ex h̃ p̃diceſ: ſuſcita me ⁊ reddã ill'.
Si eñ ĩ viridi ligno hec faciũt: ĩ arido q̇d
fiet? Qñ poſſit viride lignũ ↄſumi ab igne
ſpinarũ? Exarſerũt eñ velut ignis in ſpinis.
Jgnis ſpinas ↄſumit: ⁊ cuicunq̃ viridi li-
gno adhibeꝫ difficile accẽdiꝫ. Humor eni
ligni reſiſtit flãme lente ⁊ marcide: tñ ido-
nee ad ↄſumẽdas ſpinas. Et ſuſcita me et
reddã illis. Ne forte ſane fratres min⁹ po-

tentē filiū q̄ȝ patrē puteti ſ:ex eo qꝛ dixit: ſu
ſcita me: q̄ ipe ſe ſuſcitare nō poſſit: h̄ eniȝ
ſuſcitauit qḋ mori poterat: id eſt caro mor
tua eſt: caro ſuſcitata ē. Ne tn̄ puteꝭ qꝛ de
us pr̄ chriſti potuit ſuſcitare chriſtū: id eſt
carnē filij ſui: ⁊ ipe chriſt⁹: cū v̄bum ſit dei
equale pr̄i: nō poterat carnē ſuā ſuſcitare:
audite ex euāgelio: Soluite tēplū h̄: ⁊ i tri
duo ſuſcitabo illḋ. Hoc aūt euāgeliſta ne
etiā inde dubitarem⁹: dicebat, inq̄t ḋ tēplo
corpis ſui. Et reſuſcita me ⁊ reddam illis.

In hoc cognoui qm̄ voluiſti me:
qm̄ nō gaudebit īimic⁹ meus ſup
me. Quia gauiſi ſūt iudei: qn̄ videꝛt chri
ſtū crucifixū: ipleſſe ſe arbitrati ſūt volūta
tē nocēdi: effectū fruct⁹ ſeuicie ſue. Vide-
rūt xp̄m i cruce pēdētē: agitauerūt caput: ſi
fili⁹ dei ē deſcēdat ḋ cruce. Nō deſcēdebat
q̄ poterat: nō potētiā demōſtrabat: ſ; patien
tiā docebat. Si eīm h̄ illꝭ dicētib⁹ ḋ cruce de
ſcēderet: q̄ſi īſultātib⁹ ceſſiſſe videreꝭ: ⁊ vi-
ctus opprobria tolerare nō potuiſſe crede-
reꝭ: magꝭ māſit i cruce illꝭ īſultātib⁹: fix⁹ illis
nutātib⁹. Jḋ eni ⁊ caput agitabant: qꝛ v̄o
capiti nō īherebāt. Docuit nos plane ille
patientiā. Nā qḋ ē forti⁹ fecꝭ q̄ noluit face-
re qḋ iudei ꝓuocabāt: Mlto eſt eīm potē-
tius de ſepulchro ſurgere: q̄ȝ ḋ cruce deſcē
dere. Qm̄ nō gaudebit īimic⁹ me⁹ ſup me.
Gauiſi ſūt ḡ tūc: r̄ſurrexit chriſt⁹: glificat⁹
eſt chriſt⁹. Vidēt mō in noīe ipſi⁹ ꝯuerti ge
n⁹ hūanū: mō īſultēt: mō caput agitēt: imo
iā caput figāt: aut ſi agitāt caput: ſtupen-
do ⁊ mirādo agitēt. Nō eīm dicūt: nunq̄d
forte ille ē quē dixerūt Moyſes ⁊ ꝓphete:
De illo eīm dixeꝛt. Sicꝭ ouis ad imolandū
duct⁹ ē: ⁊ ſicꝭ agn⁹ corā tōdente: ſe ſine vo-
ce: ſic nō aperuit os ſuū: vulnerib⁹ ei⁹ ſana
ti ſum⁹. Videm⁹ eni: qꝛ crucifix⁹ iſte ducit
poſt ſe gen⁹ hūanū: ⁊ ſine cā dixerūt pr̄es
nr̄i: occidam⁹ eū: ne ſeculū poſt illū pergat.
Forte nō poſt eū ꝑgeret: ſi nō eſſet occiſuſ.
In h̄ cognoui qm̄ voluiſti me: qm̄ nō gau
debit inimic⁹ me⁹ ſup me. Me aūt pro-
pter inocentiā meā ſuſcepiſti. Vere
ꝓpꝭ inocētiā: ꝓpꝭ itegritatē ſine pctō: red-
ditōeȝ ſine ḋbito: flagella ſine merito: ꝓpꝭ
inocētiā meā ſuſcepiſti me. Et cōfirma-
ſti me in cōſpectu tuo ieternū. Cōfir
maſti me i eternū: infirmaſti ad tp̄s. Cōfir
maſti in ꝯſpectu tuo: infirmaſti in cōſpectu
hoim. Quid ḡ: Laudes illi: glia illi. Be
nedict⁹ dn̄s de⁹ iſrael. Ille eſt eni de⁹
iſrael: de⁹ nr̄: deus Jacob. de⁹ minoris filij:
de⁹ minoris ppl̄i. Nemo dicat: de iudeis h̄
dixit: Nō ſū ego iſrl̄: Magis iudei nō ſūt
iſrael. Maior enim filius: ipſe eſt ppl̄s re-
probat⁹: mior ppl̄s dilectus. Maior ſuiet
minori: mō impletū eſt: mō fr̄es nobis ſer-
uiūt iudei: tāq̄ȝ capſarij nr̄i ſūt: ſtudētibus
nobis codices portāt. Audite in q̄ nobis
iudei ſeruiūt: ⁊ nō ſine cā. Cayn ille frater
maior q̄ occidit miorē fratrē accepit ſignū
ne occideretur: id eſt vt maneat ipe ppl̄s.
Apḋ illos, ſūt ꝓphete ⁊ lex: in qua lege ⁊ in
quib⁹ ꝓphetis chriſt⁹ p̄dicat⁹ eſt. Qn̄ agi
m⁹ cū paganis: ⁊ oſtendim⁹ h̄ euenire mō i
eccl̄ia xp̄i: qḋ an̄ p̄dictū ē de noie xp̄i: ḋ ca
pite ⁊ corpe xp̄i: ne putēt nos finxiſſe illas
p̄dicatiōes: ex his reb⁹ q̄ accideꝛt q̄s exiſti
mant nos ꝯſcp̄ſiſſe quaſi future eēnt: ꝓfe-
rim⁹ codices iudeoꝝ. Nempe iudei īimici
nr̄i ſūt: de chartꝭ īimici ꝯuinciꝭ aduerſari⁹.
Oia eni dn̄ſ diſtribuit: oia ꝓ ſalute nr̄a or
dinauit. Predixit an̄ nos: ipleuit h̄ tpe nr̄o.
Et q̄ nōdū: impleuit: impleturus eſt: Ita
tenem⁹ redditorē: vt credam⁹ debitorem.
Quia ⁊ illa q̄ nōdū dedit: dabit. Sicut ea
q̄ nōdū dederat: dedit. Si q̄s ꝓbare vult
vbi ſint ſcripta: legat Moyſen ⁊ ꝓphetas.
Si aliq̄s ꝑſtrepit īimic⁹ ⁊ dicꝭ: vos vob ꝓ-
phetias finxiſtꝭ: ꝓferanꝭ codices iudeoꝝ:
qꝛ maior ſuiet miori. Ibi legāt iſta p̄dicta
q̄ mō videm⁹ impleta: ⁊ dicam⁹ oēs: Be-
nedict⁹ dn̄s deus iſrael. A ſeculo ⁊ in ſe
culū: ⁊ dicet omnis ppl̄s fiat fiat. Alia lra. nō

¶ Explicit Tractatus de pſ̄. XL
Incipit Tractatus de pſ̄. XLI

¶ Prefatio.

O Lim eſt vt deſiderat aīa nr̄a in ver
bo dei gaudē vobiſcū: ⁊ i illo vos
ſalutare q̄ eſt nr̄m adiutoriū ſalutare. Qḋ
ḡ dn̄s dat audite ꝑ nos: ⁊ i illo exultate no
biſcū i ſmōe ei⁹: ⁊ i veritate ⁊ i caritate ei⁹.
Pſalmū eni ſuſcepim⁹: ḋ q̄ loq̄ndū ē vob
cōgruū deſideriū noſtruȝ. Cepit enim iſte
pſalm⁹ a ſancto quodā deſiderio: ⁊ ait qui
ſic cantat. ¶ Expoſitio pſalmi.

Q Ueādmodū deſiderat cer-
uuſ ad fontes aquaꝝ: ita de
ſiderat aīa mea ad te deus.
Quis ḡ ē qui ſic cātat: Si volum⁹ nos ſu-
mus. Et q̄d q̄ras extra q̄s nā ſit: cuȝ in tua
ptāte ſit eſſe qḋ queriſ: Tn̄ nō vn⁹ hō eſt: ſ;
vnū corp⁹ eſt. Corp⁹ aūt chriſti eccl̄ia eſt:
Nec i oib⁹ q̄ itrāt eccliam iueniꝭ tale deſi-
deriū: ſ; tn̄ q̄cūq̄ȝ ſuauitatē dn̄i guſtaueꝛt:
⁊ qḋ eis ſapit agnoſcūt in cātico: nō putēt